

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 13. októbra 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 93/13/EHS –
Nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách – Článok 3 ods. 1 a článok 8 –
Kritériá posúdenia nekalej povahy zmluvnej podmienky – Značná nerovnováha v právach
a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy – Požiadavka dobrej viery zo strany
predajcu alebo dodávateľa – Možnosť zabezpečiť vyššiu úroveň ochrany, než je úroveň
stanovená smernicou“

Vo veci C-405/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný
rozhodnutím Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor, Slovinsko) z 8. júna 2021
a doručený Súdnemu dvoru 30. júna 2021, ktorý súvisí s konaním:

FV

proti

NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d.,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: sudca M. Ilešič vykonávajúci funkciu predsedu desiatej komory, sudcovia I. Jarukaitis
a Z. Csehi (spravodajca),

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- FV, v zastúpení: R. Preininger, odvetník,
- slovinská vláda, v zastúpení: B. Jovin Hrastnik, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: B. Rous Demiri a N. Ruiz García, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: slovinčina.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1, ako aj článkov 8 a 8a smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288), zmenenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 (Ú. v. EÚ L 304, 2011, s. 64) (ďalej len „smernica 93/13“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi FV, spotrebiteľkou, a NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR d.d., bankovou inštitúciou založenou podľa slovinského práva, vo veci zmluvy o úvere a právnych úkonov súvisiacich s touto zmluvou.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Dvanáste a šestnáste odôvodnenie smernice 93/13 znejú takto:

„keďže podľa súčasného stavu vnútroštátne právne predpisy umožňujú plánovať len čiastočné zosúladenie; keďže najmä zmluvné podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté podliehajú tejto smernici; keďže členské štáty by mali mať možnosť výberu, so zreteľom na zmluvu, poskytnúť spotrebiteľom vysokú úroveň ochrany prostredníctvom vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú prísnejšie ako ustanovenia tejto smernice;

...

keďže hodnotenie nekalého charakteru podmienok podľa vybraných všeobecných kritérií najmä pri predaji alebo dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby, berúc do úvahy spoločnú zodpovednosť medzi užívateľmi, musí byť doplnené systémom celkového vyhodnotenia rôznych príslušných záujmov; keďže toto predstavuje požiadavku dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*]; keďže pri hodnotení dobrej viery sa musí brať ohľad najmä na stabilitu zmluvného postavenia [vyjednávaciú silu – *neoficiálny preklad*] strán, či spotrebiteľ bol stimulovaný k súhlasu s podmienkami a či tovar alebo služby boli predávané na osobitnú objednávku spotrebiteľa; keďže požiadavka dobrej viery môže byť splnená predajcom alebo dodávateľom, keď s inou stranou, ktorej oprávnené záujmy brali do úvahy, zaobchádzajú čestne a rovnocenne“.

- 4 Článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*] spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.“

5 Článok 5 uvedenej smernice stanovuje:

„V prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. ...“

6 Článok 8 tej istej smernice uvádza:

„Členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie [prísnejšie – *neoficiálny preklad*] opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.“

7 Článok 8a smernice 93/13 vo svojich odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Keď členský štát prijme ustanovenia v súlade s článkom 8, informuje Komisiu o tejto skutočnosti, ako aj o akejkoľvek neskoršej zmene, predovšetkým ak uvedené ustanovenia:

- rozširujú hodnotenie neprijateľnosti na jednotlivé dohodnuté zmluvné podmienky alebo na primeranosť ceny či odmeny, alebo
- obsahujú zoznamy zmluvných podmienok, ktoré sa považujú za neprijateľné.

2. Komisia zabezpečí, aby informácie uvedené v odseku 1 boli ľahko prístupné spotrebiteľom a obchodníkom, okrem iného na osobitnej internetovej stránke.“

Slovinské právo

8 § 24 Zakon o varstvu potrošnikov (zákon o ochrane spotrebiteľov) (Uradni list RS, č. 98/04, konsolidované znenie, ďalej len „ZVPot“) v odseku 1 stanovuje:

„1. Zmluvné podmienky sa považujú za nekalé, ak:

- spôsobia značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, alebo
- ak spôsobujú neoprávnené znevýhodnenie spotrebiteľa pri plnení zmluvy,
- ak spôsobujú, že plnenie zmluvy sa výrazne líši od toho, čo mohol spotrebiteľ dôvodne očakávať, alebo
- ak odporujú zásadám dobrej viery a lojality.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

9 Dňa 19. septembra 2007 uzavreli NOVA KREDITNA BANKA MARIBOR a matka FV zmluvu o úvere. Keďže matka zomrela, FV sa 21. júla 2014 zaviazala na základe zmluvy o prevzatí dlhu splatiť žalovanej vo veci samej zostatok zmluvy o úvere. Na základe tejto poslednej uvedenej zmluvy bola dlžníčke poskytnutá suma 149 220 švajčiarskych frankov (CHF) (približne 89 568 eur ku dňu uzavretia zmluvy o úvere), ktorá mala byť splatená v lehote 240 mesiacov.

- 10 Uvedená zmluva o úvere neobsahuje ustanovenia týkajúce sa uplatniteľného výmenného kurzu. Naopak podľa článku 12 tejto zmluvy kurzové riziko znáša v plnom rozsahu dlžníčka.
- 11 Vnútroštátny súd uvádza, že v prejednávanej veci došlo ku kurzovému riziku, pretože dlžníčka bola k 29. januáru 2018 ešte povinná zaplatiť žalovanej vo veci samej sumu 72 049,58 eura.
- 12 Dňa 9. apríla 2018 FV podala žalobu na Okrožno sodišče v Mariboru (Okresný súd Maribor, Slovinsko), ktorou sa domáhala najmä určenia neplatnosti zmluvy o úvere vo veci samej z dôvodu zmeny výmenného kurzu medzi eurom a švajčiarskym frankom. Po zamietnutí tejto žaloby týmto súdom FV podala odvolanie na Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor, Slovinsko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 13 Podľa tohto súdu výsledok sporu, ktorý mu bol predložený, závisí v podstate od toho, či je § 24 ods. 1 ZVPot v súlade so znením a cieľmi smernice 93/13. Konkrétne chce tento súd vedieť, či článok 3 ods. 1 tejto smernice možno do vnútroštátneho práva prebrať tak, že požiadavky „dobrej viery“ a „značnej nerovnováhy“ sú odlišné a navzájom nezávislé, v dôsledku čoho by za okolností veci, o ktorej rozhoduje, nemusel skúmať, či žalovaná vo veci samej konala v dobrej viere.
- 14 Vnútroštátny súd sa domnieva, že z dvanásteho a šestnásteho odôvodnenia smernice 93/13 v spojení s článkom 8 a 8a tejto smernice vyplýva, že členské štáty môžu prijať ustanovenia, ktoré zabezpečia vyššiu úroveň ochrany spotrebiteľov, ako je úroveň zaručená touto smernicou, a že v takom prípade sa musia takéto ustanovenia oznámiť Komisii. Podľa neho však Slovinská republika neoznámila Komisii ustanovenia týkajúce sa požiadaviek stanovených v článku 3 ods. 1 smernice 93/13.
- 15 Okrem toho vnútroštátny súd uvádza, že z judikatúry Súdneho dvora nevyplýva nijaký jasný výklad článku 3 ods. 1 smernice 93/13, na základe ktorého by mohol rozhodnúť, či je výklad a uplatnenie príslušného ustanovenia vnútroštátneho práva v súlade s cieľmi tejto smernice. Vnútroštátny súd ďalej uvádza, že z viacerých rozhodnutí Vrhovno sodišče (Najvyšší súd, Slovinsko) vyplýva, že obidve požiadavky uvedené v článku 3 ods. 1 smernice 93/13 sa majú vykladať kumulatívne, čo je v rozpore so záujmami spotrebiteľa a poskytuje mu nižšiu ochranu, než akú mu zaručuje vnútroštátne právo. Vnútroštátny súd sa domnieva, že takýto postoj nie je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorá síce umožňuje najvyšším vnútroštátnym súdom presnejšie vymedziť kritériá vymedzené samotným Súdny dvorom, ale neumožňuje im zabrániť súdom nižšieho stupňa, aby spotrebiteľom zaručili plnú účinnosť smernice 93/13, ako aj účinný prostriedok nápravy na ochranu ich práv.
- 16 Za týchto okolností Višje sodišče v Mariboru (Odvolací súd Maribor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúcu prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 3 ods. 1 smernice [93/13] v spojení s článkami 8 a 8a [tejto] smernice vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnym ustanoveniam, ktoré kvalifikujú požiadavky ‚dobrej viery‘ a ‚značnej nerovnováhy‘ ako alternatívne (odlišné, samostatné a medzi sebou nezávislé požiadavky), takže na účely posúdenia nekalej povahy zmluvnej podmienky postačuje existencia rozhodujúcich skutočností spadajúcich iba pod jednu z týchto dvoch požiadaviek?“

O prejudiciálnej otázke

- 17 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 3 ods. 1 a článok 8 smernice 93/13 vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje konštatovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, avšak bez toho, aby sa v takom prípade skúmala požiadavka „dobrej viery“ v zmysle článku 3 ods. 1.
- 18 Na úvod treba spresniť, že smernica 93/13 zaväzuje členské štáty stanoviť mechanizmus, ktorý zabezpečí, aby sa nekalé podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté, mohli preskúmať, aby sa posúdila ich prípadná nekalá povaha. V rámci toho vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby vzhľadom na kritériá uvedené v článku 3 ods. 1 a článku 5 smernice 93/13 stanovil, či za konkrétnych okolností daného prípadu takáto podmienka zodpovedá požiadavkám dobrej viery, rovnosti a transparentnosti stanoveným touto smernicou (rozsudok zo 7. novembra 2019, Profi Credit Polska, C-419/18 a C-483/18, EU:C:2019:930, bod 53, ako aj citovaná judikatúra).
- 19 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 93/13 sa zmluvná podmienka uzatvorená medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, ktorá nebola individuálne dohodnutá, považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dobrej viery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.
- 20 Tým, že článok 3 ods. 1 smernice 93/13 odkazuje na pojmy „dôvera [dobrá viera – *neoficiálny preklad*]“ a „značná nerovnováha“ v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, len abstraktne uvádza skutočnosti, ktoré dávajú zmluvnej podmienke, ktorá nebola individuálne dohodnutá, nekalú povahu (rozsudok z 27. januára 2021, Dexia Nederland, C-229/19 a C-289/19, EU:C:2021:68, bod 47, ako aj citovaná judikatúra).
- 21 Súdny dvor tak rozhodol, že s cieľom určiť, či podmienka spôsobuje „značnú nerovnováhu“ v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, treba predovšetkým zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. Rovnako sa zdá, že na tento účel je relevantné preskúmať právne postavenie uvedeného spotrebiteľa z hľadiska prostriedkov, ktoré má podľa vnútroštátnej právnej úpravy k dispozícii na zabránenie uplatňovaniu nekalých podmienok (rozsudok z 27. januára 2021, Dexia Nederland, C-229/19 a C-289/19, EU:C:2021:68, bod 48, ako aj citovaná judikatúra).
- 22 Navyše preskúmanie existencie prípadnej „značnej nerovnováhy“ sa nemôže obmedzovať na kvantitatívne ekonomické posúdenie spočívajúce v porovnaní jednak celkovej hodnoty transakcie, ktorá je predmetom zmluvy, a jednak nákladov, ktoré na základe tejto podmienky znáša spotrebiteľ. Značná nerovnováha totiž môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, či už formou zúženia obsahu práv, ktoré mu podľa týchto predpisov vyplývajú zo zmluvy, prekážky v ich výkone, alebo tiež formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa (rozsudok z 27. januára 2021, Dexia Nederland, C-229/19 a C-289/19, EU:C:2021:68, bod 49, ako aj citovaná judikatúra).

- 23 Pokiaľ ide o otázku, či bola požiadavka „dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 splnená, z judikatúry vyplýva, že vzhľadom na šestnásto odôvodnenie tejto smernice má vnútroštátny súd na tento účel preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní (rozsudok z 3. októbra 2019, Kiss a CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, bod 50, ako aj citovaná judikatúra).
- 24 Ako teda vyplýva zo šestnásteho odôvodnenia tejto smernice, požiadavka „dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 je kritériom, ktoré umožňuje overiť, či predajca alebo dodávateľ zaobchádzal čestne a rovnocenne so spotrebiteľom, ktorého oprávnené záujmy musí zohľadniť. Z tohto odôvodnenia tiež vyplýva, že pri posudzovaní dobrej viery sa musí brať ohľad najmä na vyjednávaciu silu strán, či spotrebiteľ bol stimulovaný k súhlasu s podmienkami a či tovar alebo služby boli predávané na osobitnú objednávku spotrebiteľa.
- 25 Okrem toho Súdny dvor už objasnil, že pojem „dobrá viera“ je neoddeliteľnou súčasťou skúmania nekalej povahy zmluvnej podmienky (uznesenie zo 17. novembra 2021, Unión de Créditos Inmobiliarios, C-79/21, neuvverejnené, EU:C:2021:945, bod 38).
- 26 Vnútroštátnemu súdu preto prináleží, aby vzhľadom na všetky okolnosti predmetnej veci posúdil v prvom rade možné nedodržanie požiadavky dobrej viery a v druhom rade existenciu prípadnej značnej nerovnováhy na úkor spotrebiteľa v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 (rozsudok z 3. októbra 2019, Kiss a CIB Bank, C-621/17, EU:C:2019:820, bod 49, ako aj citovaná judikatúra).
- 27 Za týchto podmienok treba konštatovať, že obidve kritériá uvedené v článku 3 ods. 1 smernice 93/13 vyžadujú, aby ich vnútroštátny súd so zreteľom na všetky okolnosti predmetnej veci posúdil na základe osobitných kritérií s cieľom následne určiť, či je predmetná podmienka nekalá, pričom treba spresniť, že posúdenie týchto faktorov na základe týchto kritérií nevylučuje, že medzi nimi existuje súvislosť.
- 28 Okrem toho transparentná povaha zmluvnej podmienky, ktorú vyžaduje článok 5 smernice 93/13, tak predstavuje jednu zo skutočností, ktorú treba zohľadniť v rámci posúdenia nekalej povahy tejto podmienky, ktoré má vykonať vnútroštátny súd na základe článku 3 ods. 1 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-609/19, EU:C:2021:469, bod 62 a citovanú judikatúru).
- 29 V prejednávanej veci sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či môže na základe slovinskej právnej úpravy rozhodnúť o spore vo veci samej bez toho, aby preskúmal otázku, či predajca alebo dodávateľ konal v dobrej viere. Vzniká teda otázka, či existencia značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, môže stačiť na preukázanie nekalej povahy zmluvnej podmienky pri dodržaní práva Únie.
- 30 V tejto súvislosti treba najskôr uviesť, že podľa dvanásteho odôvodnenia smernice 93/13 táto smernica vykonáva iba čiastočnú a minimálnu harmonizáciu vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa nekalých podmienok, a ponecháva členským štátom možnosť, so zreteľom na Zmluvu o FEÚ, zabezpečiť spotrebiteľom vyššiu úroveň ochrany prostredníctvom vnútroštátnych ustanovení, ktoré sú prísnejšie než ustanovenia tejto smernice. Z článku 8 uvedenej smernice navyše vyplýva, že členské štáty môžu prijať alebo si ponechať prísnejšie ustanovenia zlučiteľné so

Zmluvou v oblasti, na ktorú sa vzťahuje táto smernica, s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa (rozsudok z 21. decembra 2021, Trapeza Peiraios, C-243/20, EU:C:2021:1045, bod 54 a citovaná judikatúra).

- 31 Treba ďalej pripomenúť, že smernica 93/13 bola do slovinského právneho poriadku prebratá prostredníctvom ZVPot. § 24 ods. 1 ZVPot tak stanovuje štyri situácie, ktoré sú spojené spojkou „alebo“, v ktorých sa zmluvná podmienka považuje za nekalú. Medzi tieto situácie patrí situácia, keď zmluvná podmienka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy, ku škode spotrebiteľa (prvá zarážka), a situácia, keď zmluvná podmienka odporuje zásade dobrej viery a poctivého obchodného styku (štvrtá zarážka).
- 32 V tejto súvislosti treba v súlade s písomnými pripomienkami slovinskej vlády týkajúcimi sa pojmu „zásada dobrej viery a lojality“ zdôrazniť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvoru v rámci rozdelenia právomocí medzi Súdny dvorom a vnútroštátnymi súdmi prináleží zohľadniť skutkové a právne okolnosti, ktorých sa týkajú prejudiciálne otázky, tak, ako ich vymedzuje rozhodnutie vnútroštátneho súdu. Návrh na začatie prejudiciálneho konania teda nemožno preskúmať z hľadiska výkladu vnútroštátneho práva uvedeného vládou členského štátu alebo účastníkom konania vo veci samej [pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2021, Belgicko (Skutočností, ktoré nastali po rozhodnutí o odovzdaní), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 26 a citovanú judikatúru].
- 33 Navyše, ako bolo pripomenuté v bodoch 23 a 24 tohto rozsudku, požiadavka „dôvery [dobrej viery – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať s ohľadom na šestnásť odôvodnenie tejto smernice.
- 34 Napokon podľa článku 8 smernice 93/13 členské štáty môžu v zásade rozšíriť ochranu stanovenú v článku 3 ods. 1 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. septembra 2019, Lovasné Tóth, C-34/18, EU:C:2019:764, bod 47), pokiaľ dotknutá vnútroštátna právna úprava zabezpečuje spotrebiteľom vyššiu úroveň ochrany, a neporušuje ustanovenia Zmlúv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2020, Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, bod 37).
- 35 Vnútroštátna právna úprava, o akú ide vo veci samej, sleduje cieľ ochrany spotrebiteľa zaručený smernicou 93/13. Okrem toho môže v súlade s článkom 8 tejto smernice poskytnúť spotrebiteľom vyššiu úroveň účinnej ochrany, než aká je stanovená smernicou, čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, a to aj s ohľadom na vnútroštátnu judikatúru v danej oblasti.
- 36 Okrem toho vzhľadom na otázky vnútroštátneho súdu treba uviesť, že Komisia vo svojich pripomienkach predložených Súdnemu dvoru uviedla, že slovinské orgány ju riadne informovali o príslušných pravidlách týkajúcich sa kritérií a podmienok posudzovania nekalej povahy zmluvných podmienok v súlade s tým, čo stanovuje článok 8a smernice 93/13, takže toto ustanovenie nemôže mať v prejednávanej veci vplyv na požadovaný výklad.
- 37 Vzhľadom na všetko vyššie uvedené treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 a článok 8 smernice 93/13 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje konštatovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, avšak bez toho, aby sa v takom prípade skúmala požiadavka „dobrej viery“ v zmysle tohto článku 3 ods. 1.

O trovách

- 38 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

Článok 3 ods. 1 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje konštatovať nekalú povahu zmluvnej podmienky, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa, avšak bez toho, aby sa v takom prípade skúmala požiadavka „dobrej viery“ v zmysle tohto článku 3 ods. 1.

Podpisy